



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17697/24
25.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужилаца АА, малолетне ББ и малолетног ВВ, сви из ..., које малолетне тужиоце заступа законска заступница мајка АА, а које све заступа Милан Алановић, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., ради утврђења права становања, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 233/24 од 08.05.2024. године, у седници одржаној 25.12.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 233/24 од 08.05.2024. године у потврђујућем делу става првог изреке, којим је утврђено право становања у корист малолетне ББ и малолетног ВВ, до њиховог пунолетства, заједно са мајком АА, и обавезан тужени да стан на коме је право установљено преда тужили АА испражњен од лица и ствари.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П2 914/22 од 12.12.2023. године, ставом првим изреке, прецизирани тужбени захтев тужилаца је делимично усвојен. Ставом другим изреке, разведен је брак закључен 08.01.2019. године у Новом Саду између ГГ, рођеног ... године и АА, рођене ..., рођене ... године у ..., заведен у матичну књигу веначних града Новог Сада која се води за матично подручје ... под текућим бројем ... за 2019. годину. Ставом трећим изреке, утврђено је да се малолетна деца парничних странака ББ рођена ... године у ..., ... и ВВ рођен ... године у ... поверавају мајци, тужили првог реда, на самостално вршење родитељског права те ће адреса деце бити на адреси мајке. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне ББ плаћа месечно износ од 30.000,00 динара а да на име свог дела доприноса за издржавање малолетног ВВ плаћа месечно износ од 18.000,00 динара, укупно износ од 48.000,00 динара месечно, почев од подношења тужбе 24.06.2022. године па убудуће, све док за то буду постојали законски услови, да доспеле рате плати одједном а убудуће до сваког 10-ог у месецу за текући месец са законском затезном каматом на сваку доспелу рату почев од доспелости до исплате и

то уплатом наведених износа на текући рачун тужиље првог реда, док је преко досуђених износа до траженог износа од 70.000,00 динара на име доприноса за издржавање малолетне ББ и до траженог износа од 70.000,00 динара на име доприноса за издржавање малолетног ВВ, тужбени захтев одбијен. Ставом петим изреке, утврђено је да ће се лични контакти оца са малолетном ћерком ББ одржавати на начин ближе опредељен тим ставом изреке. Ставом шестим изреке, утврђено је да ће се лични контакти оца ГГ са малолетним ВВ одржавати на начин ближе опредељен тим ставом изреке. Ставом седмим изреке, одбијен је део преиначеног тужбеног захтева тужилаца којим је тражено да се утврди да ће се лични контакти оца и малолетне ББ и малолетног ВВ одвијати у просторијама Центра за социјални рад сваке друге недеље у трајању од два сата док деца не напуне по три године, те је одбијен и део преко утврђеног модела одржавања личних контаката оца и малолетне деце до траженог модела одржавања предложеног у поднеску тужилаца од 31.03.2023. године. Ставом осмим изреке, утврђено је да малолетна деца, ББ и ВВ имају право становања, све до њиховог пунолетства, заједно са мајком АА, тужиљом првог реда, којој се деца поверавају на самостално вршење родитељског права, у стану који се налази у ... у улици ... број ..., саграђен на кат.парцели ... КО ..., ... број ..., површине 81м2, уписан у лист непокретности ..., који је у власништву туженог у делу 1/1 и обавезан је тужени да ово трпи и да стан испражњен од лица и личних ствари преда тужиљи првог реда, као законској заступници малолетне деце. Ставом деветим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом десетим изреке, одбијен је захтев да се тужени обавезе да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж2 233/24 08.05.2024. године, ставом првим изреке, жалбе тужилаца и туженог делимично усвојио, делимично одбио и пресуду Основног суда у Новом Саду П2 914/22 од 12.12.2023. године преиначио у побијаном делу одлуке о издржавању деце тако што је одбио тужбени захтев за обавезивање туженог за издржавање малолетног ВВ за период од 24.06.2022. године до 06.12.2022. године и обавезао туженог да на име доприноса за издржавање малолетног ВВ поред досуђених 18.000,00 динара, плаћа још 7.000,00 динара, укупно 25.000,00 динара месечно, почев од ... године као дана рођења малолетног ВВ па убудуће све док за то буду постојали законски услови, да доспеле рате плати одједном, а убудуће сваког 10-ог у месецу за текући месец са законском затезном каматом на сваку доспелу рату почев од доспелости до исплате, уплатом наведених износа на текући рачун мајке АА. Истим ставом пресуда је потврђена у преосталом побијаном усвајајућем и одбијајућем делу. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка. Ставом трећим изреке, наложено је првостепеном суду да изврши исправку очигледне грешке у изреци првостепене пресуде (став осам) у писању бројева тако што ће уместо написаних: „115 дана” писати: “15 дана”.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у потврђујућем делу става првог изреке којим је одлучено о праву становања тужилаца на стану туженог, тужени је благовремено изјавио ревизију побијајући је због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила АА и тужени ГГ закључили су брак 08.01.2019. године. У току трајања брака рођено је двоје деце, ћерка ГГ ... године у ..., ... и ВВ у току трајања овог поступка 07.12.2022. године у Након закључења брака, тужени је наставио да живи у ... док је тужена са малолетном ћерком живела у стану у улици ... број ... у ..., чији је власник тужени. Тужени је често долазио у ... где би проводио 15 до 30 дана. Тужила је такође одлазила у До прекида њихове заједнице дошло је 25.04.2022. године, у време док је тужила била у ..., када је тужила напустила туженог и вратила се пре планираног времена у Правоснажном пресудом донетом у овом поступку брак странака је разведен, малолетна деца поверена су мајци на самостално вршење родитељског права, обавезан је тужени да доприноси издржавању малолетне деце и уређен је начин одржавања личних односа туженог са децом. У том делу се пресуда не побија ревизијом. Стан у ..., у улици ... бр. ..., тужени је стекао на основу уговора о поклону од 04.11.2021. године који је закључио са родитељима, као поклонодавцима. Дана 20.05.2022. године родитељи су против туженог поднели тужбу ради опозива овог уговора. Тужени је у том поступку признао тужбени захтев те је донета пресуда на основу признања 22.07.2022. године, која пресуда није правноснажна. По прекиду заједнице са туженим, тужила са малолетном децом живи у стану у ... у улици Стан се налази у оквиру куће површине 70м² а кућа је у саставу пословног објекта фирме „...“ чији су власници тужила и њена сестра. Ова кућа је власништво поменуте фирме. У тој фирми тужила је запослена као Тужени живи у ... у изнајмљеном стану. Има своју фирму у којој ради као

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да су испуњени услови из члана 194. Породичног закона и установили су право становања тужилаца-малолетне деце заједно са њиховом законском заступницом, тужиљом првог реда, на стану чији је власник тужени.

Врховни суд је оценио да се ревизијом туженог неосновано побија другостепена пресуда због погрешне примене материјалног права.

Према члану 3. став 1. Конвенције о правима детета (Закон о ратификацији конвенције Уједињених Нација о правима детета „Службени лист СФРЈ“-Међународни уговори број 15/90 и „Службени лист СРЈ“ – Међународни уговори број 4/96 и 2/97), у свим активностима које се тичу деце, без обзира да ли их предузимају јавне или приватне институције за социјалну заштиту, судови, административни органи или законодавна тела, најбољи интерес детета биће од првенственог значаја. Државе чланице се обавезују да детету обезбеде такву заштиту и бригу која је неопходна за његову добробит, узимајућу у обзир права и обавезе његових родитеља, законитих старатеља, или других појединаца који су правно одговорни за дете и да предузимају по том циљу све потребне законодавне и административне мере (став 2). Ова обавеза преузета је чланом 6. став 1. Породичног закона којим је прописано да је свако дужан да се руководи најбољим интересом детета у свим активностима које се тичу детета.

Према члану 4. наведене Конвенције, државе чланице предузимају све одговарајуће законодавне, административне и остале мере за остваривање права

признатих у тој Конвенцији, а по члану 27. став 1. и 2. државе чланице признају право сваког детета на животни стандард примерен физичком, менталном, духовном, моралном и друштвеном развоју детета и родитељ или друга лица одговорна за дете имају првенствено одговорност да, у оквиру својих способности и финансијских могућности, обезбеде животне услове потребне за развој детета.

Одредбом члана 194. Породичног закона, прописано је да дете и родитељ који врши родитељско право имају право становања на стану чији је власник други родитељ детета ако дете и родитељ који врши родитељско право немају право својине на усељивом стану. Право становања траје до пунолетства детета. Немају право становања дете и родитељ ако би прихватањем њиховог захтева за право становања представљало очигледну неправду за другог родитеља.

У конкретном случају конституисањем права становања у корист малолетне деце и мајке, као родитеља који врши родитељско право, а који немају право својине на усељивом стану, пружа се заштита права деце на дом и заштита најбољег интереса малолетне деце. Неосновано се ревизијом указује на то да је тужила АА сувласник усељивог стана који се налази у ... у улици ... број ..., те да становањем у том стану, тужила има решено стамбено питање. Наиме, тужила није власник стана у коме по прекиду брачне заједнице живи са малолетном децом, већ је стан власништво фирме, при чему је без утицаја чињеница да је тужила сувласник фирме.

По оцени овог суда, установљавањем права становања у корист тужилаца оправдано се даје предност заштити интереса малолетне деце кроз заштиту њиховог права на дом и, с обзиром на имовинске прилике туженог, не представља очигледну неправду за туженог. Пресељење деце из стана у коме су становали и који се налази у оквиру фирме у стан туженог у оквиру истог града, обезбеђују се тужиоцима услови који им пружају животни стандард примерен њиховим развојним потребама, а одговорност је родитеља да такав стандард омогуће деци.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд одлучио је као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с,р,**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић